

Arrest

nr. 161 855 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Roemeense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2015 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (…)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot gezinshereniging op 25/09/2011, en verkreeg de bijlage 8 op 19/10/2011, gevolgd door een E-kaart op 03/11/2011. Overeenkomstig artikel 42ter, §3 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 02/06/2015 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 25/06/2015, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: een OCMW attest dd. 02/07/2015, een verklaring van ziektekostenverzekering (Partena dd. 02/07/2015), resultaten van de aangevatte studies HB05 verpleegkunde en een arbeidsovereenkomst voor tewerkstelling als student (OCMW Oostende) van 01/07/2015 tot 31/07/2015.

Betrokkene heeft waarschijnlijk, met voorleggen van de hogergenoemde resultaten en arbeidsovereenkomst, getracht aan te tonen dat zij het verblijfsrecht op een andere basis zou kunnen verderzetten. Als student dient betrokkene echter aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken. Gezien zij zich bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien moet betrokkene dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon vervult betrokkene de voorwaarden van art. 40 §4, 3° van de wet van 15/12/1980 en art. 50 §2, 5° van het KB van 08/10/1981 niet. Evenmin kan betrokkene het verblijfsrecht verder uitoefenen als werknemer (art. 40 §4, 1° van de wet van 15/12/1980 en art. 50 §2, 1° van het KB van 08/10/1981), gezien het tewerkstelling als student betrof die heden achterhaald is (zie gegevens RSZ databank dd. 21/09/2015 in het dossier). Dergelijke tewerkstelling kan niet als hoofdactiviteit beschouwd worden, gezien deze plaatsvindt tijdens vakantieperiode en beperkt is in duur.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk (dd. 08/09/2015) ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Het betreft een leefloon in 3de categorie als persoon met gezinslast.

Hieruit valt af te leiden dat betrokkene niet langer beroep kan doen op de inkomsten van de EU-burger in wiens functie de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend.

Uit het rijksregister blijkt eveneens dat betrokkene er sinds 15/05/2014 geen gezinscel meer mee vormt. Zo blijkt betrokkene uit de echt gescheiden te zijn te Chisinau sinds 19/05/2014 (overgeschreven op 19.05.2014 te Roemenië). Bijgevolg voldoet betrokkene dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als echtgenote (art 40bis §2, °1 - wet 15.12.1980) en wordt het verblijfsrecht beëindigd (art 42ter - wet 15.12.1980), onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3e lid (wet 15.12.1980).

In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat het kind bij de moeder verblijft en er werden geen bewijzen aangeleverd, ondanks dat de mogelijkheid hiertoe werd geboden, waaruit kan blijken dat het kind nog regelmatig contact (bv. bezoekrecht of co-ouderschap) heeft met de vader of dat de vader alimentatie voor het kind dient te betalen.

Gelet op het gebrek aan relevante informatie inzake, kan er bij de beoordeling van het dossier dan ook geen rekening mee gehouden worden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote bekomen op 19/10/2011 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"(...) eerste middel

- Schending van artikel 40 bis vreemdelingenwet
- Schending van artikel 42quater van de vreemdelingenwet;
- Schending van de materiële motiveringsplicht
- Schending artikel 28 IVRK

In de bestreden beslissing van 1 oktober 2015, kennisgeving 1 oktober 2015 (bijlage 21) stelt de verwerende partij: "(...), onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42ter §1, 3° lid (...)"

Hier wringt het schoentje: Art. 42ter §1, 3° lid van de vreemdelingenwet stelt immers het volgende: "(...), gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

In de bestreden beslissing wordt nergens beargumenteerd in welke mate rekening werd gehouden met de hoger genoemde humanitaire elementen.

Het dient namelijk beklemtoond te worden hoe goed de eerste verzoekende partij zich geïntegreerd heeft in onze samenleving. Zo spreekt en schrijft ze vlot Nederlands en is zij op heden nauwelijks meer dan een half jaar verwijderd van een diploma verpleegkunde; een beroep dat al jaar en dag bovenaan de lijst van knelpuntberoepen in Vlaanderen prijkt (stuk 4).

Het tekort aan verpleegkundigen is zelfs zo nijpend dat het een gevaar dreigt te worden voor patiënten in onze ziekenhuizen (stukken 6 en 7): (...)

Dat de eerste verzoekende partij een meerwaarde vormt voor onze samenleving is dus een understatement.

Concreet betekent dit dat eerste verzoekende partij, zodra zij is afgestudeerd aan de slag kan en in plaats van een last te vormen voor onze samenleving net een zeer wezenlijke bijdrage zal kunnen leveren. De eerste verzoekende partij staat te springen om haar plaats op de arbeidsmarkt in te nemen.

De dochter van de eerste verzoekende partij, S. B., loopt hier bovendien school. Ook zij heeft zich sinds haar aankomst in België op voorbeeldige wijze geïntegreerd. Haar nu samen met de eerste verzoekende partij dwingen om terug te keren naar Roemenië, zou niet alleen absurd zijn, gezien het zekere uitzicht op werk voor haar moeder. Door bestreden beslissing dreigt zij ook een schooljaar te missen, wat een schending betekent van haar recht op onderwijs, zoals dit gegarandeerd wordt door artikel 28 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Dit middel is bijgevolg gegrond. (...)"

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet dat luidt:

"§ 1

Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

- 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;*
- 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;*
- 3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;*

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.4. Eerste verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift onder “3. IN FEITE” dat zij uit de echt is gescheiden op 19 mei 2014 van de EU-onderdaan in functie waarvan zij haar verblijfsrecht had verkregen. Daar dit binnen de vijf jaar na de erkenning van haar recht op verblijf geschiedde, kon de gemachtigde conform artikel 42ter van de vreemdelingenwet zoals voormeld de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht treffen nu niet blijkt dat eerste verzoekende partij zelf een verblijfsrecht kan uitoefenen zoals bedoeld in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist immers niet dat zij niet kan beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen daar zij beroep doet op het OCMW. Evenmin betwist zij dat zij niet kan beschouwd worden als werknemer daar zij slechts was tewerkgesteld als student en deze tewerkstelling ook al achterhaald is. Nu zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen gelet op het feit dat zij OCMW-steun geniet, kan zij evenmin als student verblijfsrecht behouden.

2.5. Eerste verzoekende partij meent evenwel dat er voldoende humanitaire redenen zijn die ertoe nopen haar verblijfsrecht niet te beëindigen.

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verwerende partij op 2 juni 2015 een schrijven richtte tot de eerste verzoekende partij waarin zij verzocht werd om recente bewijzen voor te leggen van haar huidige situatie. Dit schrijven vermeldt onder meer het volgende: “In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42bis §1, 2° en/of 3° lid of artikel 42 ter §1, 3° lid of artikel 42 quater §1, 3° lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd”.

Naar aanleiding van voormeld schrijven legde eerste verzoekende partij enkel de volgende stukken voor:

- Attest OCMW van 25 juni 2015 waaruit blijkt dat de ex-echtgenoot geen steun ontvangt
- Loonbrieven op naam van de eerste verzoekende partij
- Attest OCMW van 2 juli 2015 waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij steun ontvangt
- Eindrapport module oriëntatie algemene gezondheidszorg schooljaar 2014-2015,
- Ziektekostenverzekering
- Arbeidsovereenkomst voor tewerkstelling van student.

Zoals blijkt heeft het bestuur deze documenten onder de loep genomen en gemotiveerd waarom deze stukken niet afdoende zijn om het verblijfsrecht te behouden. Eerste verzoekende partij betwist ook geenszins dat zij voormelde stukken heeft voorgelegd met het oog op het aantonen dat zij het verblijfsrecht op een andere basis zou kunnen verderzetten en zoals reeds hoger gesteld, betwist zij geenszins de motivering waarom deze stukken niet afdoende zijn om aan te tonen dat zij op eigen gronden het verblijfsrecht kan behouden.

Eerste verzoekende partij wijst er wel op dat zij geïntegreerd is gelet op het feit dat zij Nederlands spreekt en dat zij weldra haar diploma verpleegkunde zal behalen, doch zij toont niet aan dat zij deze elementen in het kader van artikel 42ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet aan het bestuur kenbaar heeft gemaakt. Eerste verzoekende partij had hiertoe nochtans de kans gelet op het schrijven van 2 juni 2015. Het kwam de eerste verzoekende partij dan ook toe het bestuur op deze elementen te wijzen indien zij deze als nuttige elementen wou laten gelden in de zin van artikel 42ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet. Het bestuur kan het immers niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met elementen die haar niet kenbaar werden gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing. Hetzelfde kan gezegd worden over het schoollopen van de dochter. Eerste verzoekende partij heeft eveneens nagelaten dit element mee te delen als element die zij van wezenlijk belang beschouwde in het kader van artikel 42ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt in dit kader dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De eerste verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij stukken zou hebben voorgelegd met betrekking tot de door haar thans in het verzoekschrift vermelde humanitaire elementen.

2.7. De Raad merkt voorts op dat artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Voorts tonen de verzoekende partijen evenmin aan dat het kind geen onderwijs zou kunnen genieten in het land van herkomst of bijzondere scholing nodig heeft die niet in het land van herkomst beschikbaar zou zijn. Evenmin maken de verzoekende partijen aannemelijk dat het kind een schooljaar zal moeten missen. Het recht op onderwijs is hoe dan ook niet geschonden.

2.8. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.9. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“(…) – schending van artikel 40bis vreemdelingenwet;

- *Schending van artikel 42ter van de vreemdelingenwet;*
- *Schending artikel 8 E.V.R.M.: recht op gezins- en familieleven.*

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt geïnsinueerd bestaat er weldegelijk een wezenlijke ouderschapsband tussen S.B., dochter van de eerste verzoekende partij en haar vader A.B. Beiden ontmoeten elkaar op geregelde basis.

Ook werd tussen de heer A.B. en de eerste verzoekende partij een onderlinge regeling tot het betalen van onderhoudsrecht voor hun dochter afgesproken (stuk 3).

De dochter van de eerste verzoekende partij verplichten om terug te keren naar Roemenië, terwijl haar vader hier in België verblijft zou een schending betekenen van artikel 8 van het EVRM.

De rechtspraak heeft herhaaldelijk bevestigd dat het belang van het kind immers een primordiale rol kent in het toekennen van een verblijfsrecht: (...)

Het belang van het kind is in casu van essentieel belang, maar werd in de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

Dit middel is bijgevolg gegrond. (...)"

2.10. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij het bestuur evenmin op de hoogte heeft gebracht van het feit dat vader-kind elkaar regelmatig ontmoeten en dat er onderhoudsgeld wordt betaald zodat zij niet kan voorhouden het bestuur over deze elementen ingelicht te hebben in het kader van artikel 42ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat gemotiveerd wordt dat: *"In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980.*

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat het kind bij de moeder verblijft en er werden geen bewijzen aangeleverd, ondanks dat de mogelijkheid hiertoe werd geboden, waaruit kan blijken dat het kind nog regelmatig contact (bv. bezoekrecht of co-ouderschap) heeft met de vader of dat de vader alimentatie voor het kind dient te betalen.

Gelet op het gebrek aan relevante informatie inzake, kan er bij de beoordeling van het dossier dan ook geen rekening mee gehouden worden."

Thans betoogt eerste verzoekende partij wel dat er regelmatige contacten zijn tussen vader – kind en dat er onderhoudsgeld wordt betaald, doch het kan het bestuur niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening gehouden te hebben gelet op het feit dat zij hiervan door eerste verzoekende partij niet op de hoogte werd gesteld, hoewel eerste verzoekende partij daartoe ruimschoots de kans had.

De Raad stelt bovendien vast dat de eerste verzoekende partij geen documenten bijbrengt waaruit regelmatig contact tussen vader en dochter zou blijken. Verder legt de eerste verzoekende partij slechts een door haarzelf geschreven verklaring voor in verband met het betalen van onderhoudsgeld, doch uit niets blijkt dat er ook werkelijk onderhoudsgeld betaald wordt.

Zelfs indien een werkelijk beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden tussen vader en minderjarig kind, wijst de Raad in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder samen met een minderjarig kind hetwelk niet samenwoont met de andere ouder niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder tesamen met het kind zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om de andere ouder te gaan opzoeken in diens verblijfplaats (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band blijkt tussen de vader en het kind en de moeder – eerste verzoekende partij - de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit het land van herkomst niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is de vader niet kan opzoeken of omgekeerd. Zoals duidelijk blijkt is de moeder – eerste verzoekende partij – degene die de verzorging voor het kind op zich neemt en is zij aldus de voornaamste zorgdrager, zodat het juist in het belang van het kind is niet gescheiden te worden van eerste verzoekende partij.

Artikel 8 EVRM is dan ook niet geschonden.

2.11. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER